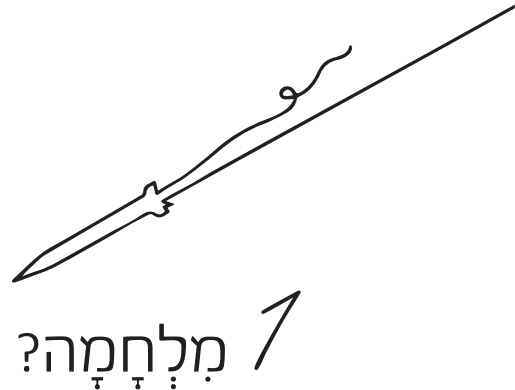

זה קרה בבית אחת. בלי שום הכנה מראש.

אווה-אווה-אווה-אההההה! אווה-אווה-אווה-אההההה! - אזעקה
עולה ויוֹרֶדֶת נִסְרָה אֶת הָאָוִיר.

ידו של נפתלי, נשתפסה לפני רגע בנשלב העליון של הסלם,
התמלאה זעה בבית אחת. רגליו רעדו. הוא מנשף את עצמו
בכח למעלה, נכנס למגלשה הירקה וגלש למטה. אף פעם
לא שם לב שלוקח כל כך הרבה זמן לגלש במגלשה הגבוהה
הזאת. אבל אם היה יורד בחזרה בסלם, היה לוקח לו זמן ארוך
יותר.

לרגע הביט נפתלי לכל עבר ואחר כך מהר להשכב על הדשא
הסינתיטי, מניח את ידיו על הראש. אין כאן מקלט צבאי קרוב

דין, והבננים רחוקים אפלו יותר. גם כעת, כשִׁידיו כִּסּוּ עַל
הָאֲזָנִים, שָׁמַע הֵיטֵב אֶת קוֹלָהּ הַצּוֹרֵמִי שֶׁל הָאֲזָעָקָה.

אולי זה רק תרגיל, והוא לא ידע? קול פיצוץ עמום נשמע
מרחוק, מבהיר לו שהאזעקה הזאת הייתה אמיתית בהחלט.
ובכלל, תרגילים נערכים בדרך כלל בשעות הבקר, ולא
לקראת ערב.

נפתלי המתין עוד כמה דקות והתרומם. נער את מכנסיו בידים
רועדות. כבר המון זמן לא הייתה אזעקת אמת כאן באשדוד!
את ההנחיות הוא זוכר בעקר מהתרגילים שיש בפתה מדי
פעם, וגם קצת מלפני כמה שנים, כשהייתה מלחמה.

מה קרה עכשיו?

נפתלי מהר לצאת מהפארק ולרוץ לעבר הבית. הרחובות
היו כמעט ריקים, כבר חשוכים, ולבו הלבם במהירות פראית.
למה לא הלך ישירות הביתה מיד עם סיום הלמודים? למה
התפתה לעצר רק לרגע בפרק הגדול, להשתעשע מעט
במתקנים? אמא מרשה לו להתעכב כמה דקות, בסדר, אבל
הרבה זמן כבר לא נכנס לפרק. רק כעת, כשהבחין שרחבת
המתקנים ריקה, קרצו אליו המגלשות הגדולות. נכון שהוא
כבר בן אחת-עשרה וחצי, אבל מתר לו להנות ממגלשה
גבוהה במיוחד... מה יש, רק בקיץ מתר לכל המוני הנופשים
שגודשים את העיר למלא את הפרק ולהשתעשע במתקנים,
אפלו אם הם כבר מבגרים ממנו?

הו, סוף סוף הגיע הביתה!!!

"נפתלי! דאגנו לך!" אמא חבקה אותו. "איפה היית? בטח נבהלת נורא!"

"כן, נורא", הודה נפתלי. דמותו נשקפה אליו ממראות הויטרינה שבארון הספרים, מולו ממשי: פנים חזרים, לחיים מעטרוות בשני עגולי סמק עזים. הוא כשל למטבח וצנח על כסא פנוי.

כלם יושבו שם, שותים שוקו חם. "כלנו מבהלים ומשתדלים להרגע", אמרה אמא, מכינה גם בשבילו שוקו בכוס התכלה. "אבל אנחנו לפחות היינו בבית, וביחד", צינה צביה. "איפה אתה היית, נפתלי?"

"סתם, בחוץ". נפתלי ברח ולגם מהשוקו, נותן לחמימות המתוקה לזרם בתוכו.

"אז מה עשית?" נזעקה יהודית, ואלין שבע הצטרפה אליה: "לא היה לך מקלט?"

"נכון. נשכבתי על הרצפה ושמתי ידיים על הראש. זה מה שצריך לעשות", אמר נפתלי. התאומות באמת קטנות, הן לא זוכרות בכלל את המלחמה הקודמת ואת כל כללי ההתנהגות.

"ואמרת פרק תהלים שאתה זוכר בעל פה?" שאל יהודה. "אנחנו אמרנו פרק תהלים, בדיוק מה שאנחנו אומרים בחידור, ואני ידעתי בעל פה מההתחלה עד הסוף!"

נפתלי לגם עוד לגימה קטנה מהשוקו. איך באמת לא חשב לומר פרק תהלים כששכב על הדשא הסינטי בפרק? הוא היה מבהל כל כך, שהראש שלו התרוקן לגמרי.

הכוס התכלה עוד היתה מלאה עד מחציתה כשזה קרה שוב.

אווה-אווה-אווה-אהההה! אוה-אווה-אווה-אההההה!

המטבח הרגוע הפך להמלה פראית בבית אחת. התאומות חבקו זו את זו, צביה זנקה מכסאה, אמא הוציאה את בנימין בתנופה מכסא האכל שלו, ויהודה מהר לתחב יד רועדת לתוך ידו של נפתלי. שתי כוסות שוקו התהפכו, אבל מי שם לב. "בואו, מהרו!" צעקה אמא.

נפתלי אחז בחזקה בידו של יהודה ומהר לרוץ אתו אל הדלת. "צביה, את אחראית על התאומות!" קראה אמא. הם הסתחררו במהירות במורד המדרגות ונדחפו לתוך המקלט עם השכנים.

"אני חושבת שחולפות ארבעים וחמש שניות! אני סוגרת!" קראה גברת אוסיון. ברגע האחרון השתחל פנימה יענקי גרוסברג, מתנשף. דלת המקלט נטרקה אחריו בקול חבטה מהדהד.

נפתלי מהר להצטרף לחבורת הילדים בני גילו, שהתקבצו באחת מפנות המקלט הגדול. "פרצה מלחמה, כל הארץ מפגזת!" הכריז יענקי גרוסברג בדרמטיות, עדין נושם במהירות.

"מה פתאום? איך אתה יודע?"

"ככה שמעתי אנשים אומרים ברחוב, שתי דקות לפני שנכנסתי לכאן".

"שטיות, אנשים סתם מדברים", פסק נשאל אוהיון. "שתי אזהרות, וכבר בטוחים שיש מלחמה".

"איפה הייתם באזהרה הקודמת? גם כאן, במקלט?" שאל נפתלי. "אני עוד הייתי בדרך הביתה..."

בליל של תגובות שטף אותו במענה לשאלתו. כל אחד תאר וספר היכן היה בזמן האזהרה, ועד שגמרו לחלק את כל החיות הכריזה גברת אוהיון: "זהו, חלפו עשר דקות. אנחנו משחררים", ופתחה את דלת המקלט.

צביה מספרת:

"כל כך מהר הזמן עובר כשנמצאים כלם ביחד", הצטחק נפתלי כשעלינו במדרגות בחזרה הביתה. "כששכבתי ליד ברחוב הדקות היו נראות לי נצח, עד שהחלטתי שאפשר להתרום ולהמשיך ללכת".

בשבילי, גם הדקות במקלט היו ארוכות. ארוכות כל כך.

בנימין הקטן היה אחוז בזרועותיה של אמא, וגם יהודה נצמד אליה. אלינשבע ויהודית התחילו מיד לדבר עם הילדות בגילן, כמו נפתלי שהצטרף לחברים שלו. רק אני עמדתי תקועה.

גדולה מכדי להצטנף ליד אמא. קטנה מכדי להצטרף לחבורה הגדולה של נערות הסמינר שפּטפּטו בהתלהבות. מתאימה בדיוק לגשת לאסתי וריקי, השכנות בנות גילי, שדברו זו עם זו. אז למָה לא עשיתי את זה? למָה המשכתי לעמד לבד, קרוב לאמא, ולא הלכתי לדבר אתן?

לאסתי ולריקי יש קשר טוב מאד. הרבה פעמים הן יושבות על הספסל בכניסה לבנין ומפּטפּטות, ופעם, כשדפקתי אצל ריקי לבקש משהו בשבת אחר הצהריים, אסתי הייתה אצלה.

אולי הן חברות טובות כי הן לומדות באותו בית ספר? אפלו: שְאִסְתִי בִכְתָה ח', כְמוֹנִי, וְרִיקִי רַק בִּכְתָה ז'. אבל אם הן חברות טובות כל כך, מָה הַקָּשֶׁר שְאֶגֶשׁ אֲלֵיהֶן פְּתֹאִים וְאֶתְקַע' אֶת עֵצְמִי בְשִׁיחָה בִּינֵיהֶן?

"טוב, לא נכון עוד פעם שוקו..." נאנחה אמא כשנכנסנו הביתה. "אני מקוה שזאת הייתה הפעם האחרונה להיום, ובכלל".

"מה זה היה באמת, אמא?" שאל נפתלי. "יכול להיות... שפּרָצָה מִלְחָמָה?"